

normy. Předpis ten staví pod zvláštní ochranu zákonů manželství, rodinu a mateřství a poskytuje těmto institucím ústavní garancii do té míry, že váže zákonodárství, aby šetřilo v obsahu svých norem této základní ústavně-právní zásady. Z toho jde, že v rozporu s ústavními předpisy může býti pouze generelní právní norma, upravující právní poměry některé z uvedených institucí, že se však nemůže přičítati ústavě v tomto smyslu výrok správního úřadu, který se o takovou pozdější generelní právní normu opírá a jest s ní v souhlasu. Takovou normou jest v daném případě zákon z 20. prosince 1922 č. 394 Sb., který byl právním základem nař. rozhodnutí, tomuto zákonu však rozhodnutí to — jak shora dovozeno — neodporuje a jest proto dříve uvedená námitka stížnosti lichou.

Pokud by snad bylo lze spatřovati v uvedené námitce výtku neústavnosti cit. zákona, nemohl se s ní nss vůbec zabývati, ježto jest podle § 7 zák. z 9. března 1920 č. 162 Sb. k rozhodování o tom, přičítá-li se nějaký zákon ústavě, výlučně povolán ústavní soud a jen tomuto tribunálu přísluší, aby prohlásil platný zákon za normu odporující ústavě.

Ze všech těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3732.

Zajištění bytů: Vztahuje se předpis § 20, odst. 2 zák. č. 225/1922, dle něhož jsou z působnosti zák. toho vyjmuty mezi jiným budovy obce, též na budovy patřící obecnímu podniku?

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 10.559.)

Prejudikatura: Boh. 3066 adm.

Věc: Městská obec C. (adv. Dr. Gütig z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítla zsp v Praze odvolání stěžující si obce z rozhodnutí osp-é v N. z 21. srpna 1923, jímž k dožádání železniční správy na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. zajištěn byl byt v domě č. p. — v C. patřící obci C., který byl toho času pronajat železničnímu oficiálovi K., pro adjunkta státních drah v Č.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: — — —

Stížnost dovozuje, že budova patřící obci jest z účinnosti cit. zákona vyloučena dle § 20, jenž v odst. 2 praví výslovně, že zákon ten se nevztahuje na budovy státu, země, župy, okresu, obce aneb některého fondu těmito korporacemi spravovaného a na byty jimi najaté, kterých užívají jejich zaměstnanci jako bytů služebních. Dle stálé judikatury nss-u (kú př. nál. Boh. 3066 adm.) jest předpisu tomu rozuměti v ten smysl, že z účinnosti tohoto zákona jsou vyloučeny budovy náležející obci již proto, že jsou vlastnictvím obce, a nebylo by proto správné stanovisko žal. úřadu, kdyby snad vycházel z názoru, jak by se ze zprávy úřadu I. stolice na žal. úřad souditi mohlo, že z účinnosti zákona jsou vyloučeny nikoliv všechny budovy obecní, nýbrž pouze takové obecní

budovy, kterých užívá obec jako bytů pro zaměstnance obecní a to buď že jsou to byty služební aneb zaměstnanci obecními najaté.

Bylo by tedy nař. rozhodnutí o sobě v rozporu se zákonem, kdyby zajišťovalo byt v domě č. p. — patřícím obci C.

Žal. úřad sice stejně jako úřad I. stolice vycházel z předpokladu, že budova ta patří obci C., ale zúčastněná strana namítala, že tato skutková podstata nař. rozhodnutí není správná, ježto dům ten patří obecní cihelně a nikoliv obci. Námitka ta docházela by osvědčení částečně z obsahu spisů administrativních, z nichž jde na jevo, že úřad I. stolice ve zprávě na žal. úřad poukazyval k okolnosti, že dům č. p. — patří správě obecní cihelny, tudíž závodu obce, ve kterém jest obec pouhým soukromým podnikatelem.

Za toho stavu věci není povaha budovy, o niž jde, určitě a jasně zjištěna, nač poukázala i strana zúčastněná při ústním líčení, jež neměla během řízení administrativního příležitosti po této stránce se hájiti.

Nemá-li však skutkový závěr, na němž žal. úřad svůj výrok o zajištění bytu založil, dostatečné opory ve správních spisech, nemohl nss na tomto neúplném zjištění dospěti k přezkoumání výroku žal. úřadu.

Bylo proto nař. rozhodnutí pro tento nedostatek, zakládající podstatnou vadu řízení, zrušiti dle § 6 zák. o ss, a náleží žal. úřadu, aby za příbrání stran právní a skutkový poměr obce k onomu domu bezpečně vysvětlil.

Č. 3733.

Plán polohy. — Řízení před nss - e m. Nss není příslušným posuzovati účelnost a vhodnost dispoic plánu regulačního, které se drží v mezích stavebním řádem plánu tomu závazně vytýčených.

(Nález ze dne 13. června 1924 č. 10.595).

V ě c: J. Sch. v P. (adv. Dr. Jan V. Keller z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o změnu plánu polohy.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. výnosem schválil zsv v dohodě se zsp-ou podle § 4 stav. ř. pro Prahu změnu plánu regulačního ohledně území přiléhajícího k p-ské třídě na Smíchově, podle něhož pozemky cihelny . . . , náležející st-li, určené podle dosavadního plánu polohy k zastavění domy skupinovými neb izolovanými o 3 poschodích, určeny jsou za sad s veřejnou nebo spolkovou budovou.

Stížnost, která rozhodnutí to napadá pro nezákonnost, vytýká v podstatě, že ustanovení nového plánu není účelné, že úřad nevážil dosti pečlivě námitek v tom směru proti plánu přednesených.

Nes neshledal stížnost důvodnou.

O n e z á k o n n o s t i regulace plánem polohy projektované mluví lze toliko tehdy, odporuje-li nějakému právnímu předpisu. St-l neuvádí žádné normy, s níž by dispoice regulačního plánu jím naříkaná byla v rozporu, a netvrdí, že by projektovaná regulace byla ať podle stavebního řádu, ať podle jiných norem právních n e p ř í p u s t n á. Spatřuje nezákonnost její toliko v tom, že určení pozemků jeho za sad rezervovaný pro veřejnou budovu, je po jeho názoru neúčelným a zbytečným.